

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Νύχτα Θανάτου

Του Longfellow

Νύχτα γεμάτη όνειρα και πόθους... νύχτα γεμάτη έρωτα, μυστήρια και αναμνήσεις. Νύχτα έσθ συντρόφισσα του άνιχντου θανάτου... Τίς πύλες άνοιξε άπόψε να δεχθής, στο σκοτεινό Βασίλειο του άοράτου σου κόσμου, που αιώνια κυβερνάς, τίς πύλες άνοιξε άπόψε να δεχθής ένα δυστυχισμένο.

Νύχτα έσθ αιώνια, διώξε άπόψε από κοντά σου το φώς μαζουά σου διώξε τής ήμέρας. Κι' έτσι κυβέρνα μόνη σου τον κόσμο. Άπόψε την άγάπη μου κηδεύω, το θάνατο άπόψε συντροφισεύω...

Κοντά σου άπόψε φτάνω, ώ νύχτα στην άγκαλιά του σκοτεινού σου πέπλου να ριχτώ.

Άπό τον πύργο έξείνο τον παληό, στην άρχη έκει του έρημου-κού μας δρόμου, εϋθύς ως σουρουπάσει τη άγάπη μου θα βγάλω...

Τό φρέατό της θά κρατώ στα χέρια μου έγω. Και θα την φέρω ώ ! την άγάπη μου θα φέρω στα σκοτεινά παλάτια σου, νύχτα αιώνια.

Με τ'όνα χέρι ένα νεκρό κορμί θα σου χαρίσω και με το άλλο την ψυχή μου...

Ψυχή πιά δίχως έρωτα, δίχως έλπίδα, ψυχή άπελλιπυμένη που θάνατο κι' αυτή στερνή έλπίδα θάχη να προσμένη...

Ίζόλδη

Του D'Annunzio

Ίζόλδη, άγαπητή μου, ώραία μου Ίζόλδη... Γιατί, πές μου γιατί, χλωμό περιστεράνι μου, άθφο πουλί μου, γιατί τό κεφάλαι σου σκυμένο γέροντα και περνάς, χλωμή είσαι όταν περνάς και σκεπτική. Γιατί, Ίζόλδη μου, γιατί, πές μου γιατί ;...

Ποιά δέρνει την ψυχή σου τρικυμία Ίζόλδη... και τά κρινένια χέρια σου, τά τριανταφυλλένια δάκτυλά σου, ώ ! Ίζόλδη, γιατί, πές μου γιατί... άνιχνη κρατάς...

Χλωμά χεράκια άλλοιόμονο ! που χθές άκόμα άγγίζανε τό πρόσωπό μου, και τρυφερά χαιδεύαν τά μαλλιά μου.

Ίζόλδη, φίλη μου γλυκειά, ώραία μου άγάπη, γιατί κλαίς τώρα ! Γιατί ;... Πές μου γιατί ;

Τό σβέλο σου κοιμό κορμί γιατί έτσι λιγυσμένο, σκυτό, καμπουριασμένο ;... Και ή φωνή σου, ώ ! ή φωνή σου έξείνη Ίζόλδη πώς σβύνεται σιγά σιγά... και πνίγεται προτοφύ άκουστή, μέσα στα ώχρα σου χείλη που φιλιό τόσα φιλιό έπεραν τότε άπ' τά δικιά μου !...

Ή Ίζόλδη με ζητάει άφωνη, βουβή και κλείνει τά μάτια.

Περονόινε δυό στιγμές : τά μάτια ή Ίζόλδη ξανανοίγει τώρα κι' έγω μπορώ τά μάτια της με τά δικιά μου μάτια να διαβάσω : «Τι μ' έρωτάς να μάθης τό γιατί ;... Τή νύχτα σκέπτομαι που φθάνει... τό σκοτάδι που έρχεται μαντεύω και την ψυχή μου έτσι γυμνή όπως είνε νοιώθω να την πέρνουν. Άπό τον έρωτά σου, άγαπημένε, με τραβούν... άλλου θέλουν να με οδηγήσουν...»

Και τρέμο για τίς ώρες που θάρθουν. Και σιωπώ και τρέμο και πονώ... Τόν θάνατο προσμένω, σβύνω, πνίγομαι... Τόν έρωτά σου άφοϋ βαλθήκανε οι έχθροί σου να μου πάρουν».

Έρωτική νύχτα

Του Tennyson

Χθές ήταν που ήρθε ή άγάπη μου, έκει στο μέρος που είχαμε όρίσει...

Ή άγάπη μου ήρθε να βρη κάτω άπ' τά δέντρα, κάτω άπ' τον ουρανό, κάτω άπ' τον ίσκιό των τριανταφυλλιών, ή άγάπη μου ήρθε χθές, τά μάτια μου, για νάντιχούση...

Κι' έγω την πρόσμενα έκει μονάχος από ώρα...— 'Ω ! τό ποταμάκι έκείνο πώς κυλούσε σιωπηλό στο δάσος, στο έρημο τό δάσος.

Τ' άστέρια πώς έλαμπαν στο σκοτεινό ουρανό, πώς τά λουλούδια μύριζαν τριγύρω...

Τι ήσυχία, τι ήρεμία... Τι νύχτα έρωτική !

Μέσ' τό σκοτάδι, έτσι μέσ' άπ' τίς τριανταφυλλίες, λευκά ντυμένη πρόβαλλε ή άγάπη μου...

Χαρά χυμένη σ' όλη την όψη.

Τά μάτια της άπο εύτυχία γελοΰσαν... και φτάνοντας κοντά μου, στο λαίμο μου τά δυό της χέρια πέρασε, κάτι ψιθύρισε κι' ένα φιλιό γλυκό στο στόμα μ' άφησε—ώ !

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΚΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΙΚΑ

Ένας συγγραφέυς που δέν κατώρθωσε να γράψη καλά μυθιστορήματα, ή καλούς στίχους, γίνεται συγχότατα κριτικός που κάνει εντύποσι. Όλοϋ ένα κρασί που δέν πίνεται γίνεται μιά χουρά ένα πολυ καλό ξύδι.

Ή καλλονή και ή άσχημία εξαφανίζονται έξ ίσου με τίς ρυτίδες του γήρατος. Ή πρώτη χάνεται. Ή δεύτερη κρύβεται.

Όταν παίζουν κάπου και κερδίζουν λένε ότι έπέρασαν τη βραδυά τους στη λέσχη. Όταν χάνουν λένε ότι έβγήκαν από ένα λησταρχείο.

Και ένας βλάκας μπορεί να ειπή σε μιά γυναίκα ότι έχει ώραία δόντια. Άλλά μόνο ο άνθρωπος του πνεύματος την αναγκάζει να τά δείχη. Την κάνει να γελά.

Λόγια του Ταλλεϋράνδου. — Ύπάρχουν λάθη που δικαιολογώ και πάθη που συγχωρώ. Τά δικιά μου.

Άραβική παροιμία. Ή πρώτη φορά που άπατά μιά γυναίκα τον άνδρα της είνε λάθος της. Ή δεύτερη είνε λάθος του άνδρός.

Μιά γυναίκα χροιάζεται τουλάχιστον σαρανταπέντε χρόνια για να φτάση στα τριάντα.

Τρεις ήμέρες φθάνουν για να βαρεθή κανείς τρία πράματα. Τή γυναίκα, τον ξένο και τη βροχή.

Του Μπαλζάκ. Ή δόξα είνε ο ήλιος των νεκρών.

Παροιμία νορμανδική. Θέλεις να είσαι εύτυχισμένος μιά ήμέρα ; Πιέ και μέθυσε. Θέλεις να είσαι εύτυχισμένος τρεις ήμέρες ; Παντρέψου.

Θέλεις να είσαι εύτυχισμένος όχτώ ήμέρες ; Σκότωσε τό γουρουύι σου. Θέλεις να είσαι εύτυχισμένος σ' όλη σου τη ζωή ; Γίνου παπάς.

Σχολή καλλιτεχνική ή φιλολογική θα πη ότι ύπάρχει σ' αυτήν ένας ποι έχει ταλέντο και πολλοί άλλοι που δέν έχουν καθόλου.

Ό άνθρωπος που άφήνεται να κυβερνάται από τη γυναίκα του δέν είνε αυτός, ούτε ή γυναίκα του. Δέν είνε τίποτε.

Δυό άνθρωποι τσακίζονται στο πεζοδρόμιο. Ό ένας φωνάζει στον άλλο.

— Είστε ένας βλάκας. Και άμέσως προσθέτει. — Είνε περιττό να μου άπαντήσετε... Είμαι κουφός. ~~~~~ τί γλυκό φιλιό !

Όρες περάσαν, ώρες εύτυχίας άσύγχριτης. Πόσα λόγια δέν είπαμε, πόσα φιλιά... Κι' ως τό πρωί τον έρωτά μας ψάλλαμε οι δυό... Κάτω άπ' τά δέντρα, κάτω άπ' τον ουρανό... Έγω κι' ή άγάπη μονάχοι οι δυό.

Και ο ήλιος καθώς έβγαίνε σε λίγο από πέρα έτσι καθώς μάς εϊδε άγκαλιασμένους... κρύφτηκε πάλι πίσω άπ' τό βουνό, γιατί φαντάστηκε πώς θα μάς ένοχλήση...

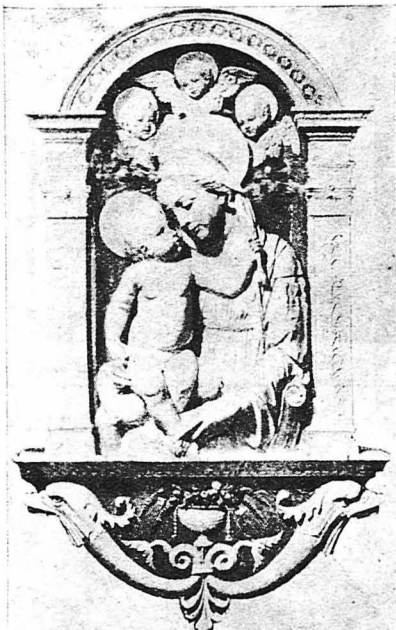
Συγγώμη

Του Gibson

Συχώρεσε με έσθ που είσαι καλή, συχώρεσε με... Είπα πώς θα ξαναγυρίσω, πώς θα ξαναρθώ, πώς θα σε ξαναδώ, άγάπη μου, και πάλι... Μά είμαστε τόσο μαζουά ο ένας άπ' τον άλλον... Τόσο μαζουά...

Που ό,τι και να σου πώ τά λόγια μου είνε γραφοτό να μη μορδέσης να τ' άκούσης...

Γιατί είμαστε μαζουά... Τόσο μαζουά... Και ή άγάπη είνε τόσο μεγάλη...

Ή Θεοτόκος και τό Θεϊον βρέφος (Ανάλυση του Άντονα ντε λά Ρομπι. Έθν. Μουσείον Φλωρεντίας)

